

sygn. akt III.K.143/18

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Kurowski

Protokolant: Magdalena Maciejewska

w obecności prokuratora: Jolanty Kordulskiej

po rozpoznaniu dnia 31.01.2018 r. sprawy

M. S., syna K. i D. z d. Z., ur. (...) w B.

Skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. **Sądu Okręgowego w Białymstoku** z dnia 14 stycznia 2013 r. w sprawie sygn. akt III.K.126/12 za przestępstwo popełnione w dniu 20 czerwca 2012 r. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., gdzie na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, którą na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k., art. 73 § 2 k.k. wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat oddając go pod dozór kuratora. Zasadzono zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonego, orzeczono przepadek dowodów rzeczowych, zasadzono koszty nieopłaconych obrońców i pełnomocnika z urzędu, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych.

Postanowieniem z dnia 14.04.2015 r. w sprawie o sygn. akt III.Ko.110/15 Sąd Okręgowy w Białymstoku zarządził M. S. ww. karę pozbawienia wolności do wykonania i postanowieniem z dnia 29.08.2018 r. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył mu na poczet ww. zarządzonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20 czerwca 2012 r. (godz. 22.00) do dnia 20 września 2012 r.

Powyższą karę pozbawienia wolności skazany będzie odbywał w okresie od dnia 01.01.2021 r. do dnia 01.10.2022 r.

II. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie o sygn. akt **XV.K.363/14** za przestępstwo popełnione w dniu 19 lutego 2013 r. z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek dowodu rzeczowego, zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych. Postanowieniem z dnia 18.09.2018 r. Sąd Rejonowy w Białymstoku na podstawie art. 607 f k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet ww. kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 kwietnia 2018 r. (godz. 15.30) do dnia 5 lipca 2018 r.

Powyższą karę pozbawienia wolności skazany odbył w okresie od dnia 05.07.2018 r. do dnia 05.10.2018 r.

III. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 22 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt **XV.K.309/15** za przestępstwo popełnione w dniu 2 lipca 2014 r. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. gdzie na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet ww. kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 4 września 2014 r. do dnia 5 września 2014 r., zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższą karę pozbawienia wolności skazany odbywa od dnia 05.10.2018 r. do dnia 01.01.2021r.

I. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. łączy opisane w punktach: I-szym (sygn. akt III.K.126/12) i III-cim (sygn. akt XV.K.309/15) kary pozbawienia wolności i orzeka wobec skazanego M. S. łączną karę 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. W pozostałym zakresie wyroki opisane w punktach I-szym i III-cim pozostawia do odrębnego wykonania.

III. Na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w zakresie połączenia kary orzeczonej w punkcie II-gim (sygn. akt XV.K.363/14).

IV. Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie I - szym łącznej kary pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia od dnia 20 czerwca 2012 r. (godz. 22.00) do dnia 20 września 2012 r. ze sprawy III.K.126/12 Sądu Okręgowego w Białymstoku oraz od dnia 4 września 2014 r. (godz. 15.30) do dnia 5 września 2014r. ze sprawy XV.K.309/15 Sądu Rejonowego w Białymstoku.

V. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. P. tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100), w tym podatek VAT w kwocie 27,60 (dwadzieścia siedem 60/100) złotych.

VI. Zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

Mariusz Kurowski

Sygn. akt III.K.143/18

UZASADNIENIE

M. S. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Okręgowego w Białymstoku** z dnia 14 stycznia 2013 r. w sprawie sygn. akt III.K.126/12 za przestępstwo popełnione w dniu 20 czerwca 2012r. z art. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., gdzie na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, którą na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k., art. 73 § 2 k.k. wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat oddając go pod dozór kuratora. Zasądono zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonego, orzeczono przepadek dowodów rzeczowych, zasądono koszty nieopłaconych obrońców i pełnomocnika z urzędu, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych.

Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III.Ko.110/15 Sąd Okręgowy w Białymstoku zarządził M. S. ww. karę pozbawienia wolności do wykonania i kolejnym postanowieniem - z dnia 29 sierpnia 2018 r. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył mu na poczet ww. zarządzonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20 czerwca 2012 r. (godz. 22.00) do dnia 20 września 2012 r. Powyższą karę pozbawienia wolności skazany będzie odbywał w okresie od dnia 01 stycznia 2021 r. do dnia 1 października 2022r.

2. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie o sygn. akt XV.K.363/14 za przestępstwo popełnione w dniu 19 lutego 2013 r. z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek dowodu rzeczowego, zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych. Postanowieniem z dnia 18 września 2018 r. Sąd Rejonowy w Białymstoku na podstawie art. 607 f k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet ww. kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 kwietnia 2018 r. (godz. 15.30) do dnia 5 lipca 2018 r. Powyższą karę pozbawienia wolności skazany odbył w okresie od dnia 5 lipca 2018 r. do dnia 5 października 2018 r.

3. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 22 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt XV.K.309/15 za przestępstwo popełnione w dniu 2 lipca 2014 r. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., gdzie na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu na poczet ww. kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 4 września 2014 r. do dnia 5 września 2014 r., zwolniono go od ponoszenia

kosztów sądowych. Powyższą karę pozbawienia wolności skazany odbywa obecnie. Rozpoczął jej odbywanie w dniu 5 października 2018 r. i zakończy w dniu 01.01.2021 r.

W dniu 8 sierpnia 2018 r. do Sądu Rejonowego w Białymstoku wpłynęło przekazane z Sądu Rejonowego w Białymstoku pismo Dyrektora Zakładu Karnego w P. o wydanie wobec M. S. wyroku łącznego. Nie wskazywało ono, które z orzeczonych wobec ww. skazanego kary winny podlegać połączeniu. Wspomniane pismo w dniu 15 października 2018 r. zostało przekazane zgodnie z właściwością Sądowi Okręgowemu w Białymstoku. Wcześniej, w dniu 21.08.2018 r. M. S. poparł żądanie orzeczenia wobec jego osoby łącznej kary wnioskując o połączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Białymstoku z 14.01.2013 r. w sprawie sygn. akt III.K.126/12,
2. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie o sygn. akt XV.K.363, oraz
3. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 22 października 2015 r. w sprawie o sygn. akt XV.K.309/15

Wniósł o zastosowanie pełnej absorpcji nie uzasadniając w żaden sposób potrzeby zastosowania wspomnianej zasady łączenia kar.

Sąd zważył, co następuje:

Złożone przez Dyrektora ZK pismo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396) - która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r. - przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym tą ustawą nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy, chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie ustawy. Wskazać zatem należy, że wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie o sygn. akt XV.K.363/14 został wydany wobec M. S. w dniu 22 października 2015 r. zaś gdy dwa pozostałe wyroki zapadły i uprawomocniły się przed dniem 1 lipca 2015 r. We wspomnianej zaś sprawie XV.K.363 Sądu Rejonowego w Białymstoku M. S. został skazany za czyn popełniony w dniu 19 lutego 2013 r., a zatem przed ww. datą. Okoliczność ta umożliwiła rozpoznanie przedmiotowego wniosku w oparciu o oba konkurujące ze sobą stany prawne Kodeksu karnego - tj. obowiązujące przed i po dacie 1 lipca 2015 r. Wspomniana bowiem norma art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 poz. 396) nie wyłącza stosowania dyspozycji art. 4 § 1 k.k. To stanowisko prezentuje obecnie jednolicie doktryna i judykatura (tak: J. Majewski, teza 2.-8. komentarza do art. 19 ustawy z dnia 20.02.2015 r., Lex, Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.03.2016 r. sygn. akt IV KK 70/16, Lex). Dlatego w pierwszej kolejności należało ocenić, który z konkurujących ze sobą stanów prawnych jest korzystniejszy dla skazanego - obowiązujący przed, czy po 1 lipca 2015 r. Zgodnie bowiem z art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania (w tym także w przedmiocie wydania wyroku łącznego) obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Stosując tą regułę temporalną analizuje się przesłanki do wydania wyroku łącznego nie tylko w kontekście ustawy obowiązującej w czasie popełnienia przestępstwa i w czasie wyrokowania, ale również przez pryzmat wszystkich zmieniających się stanów prawnych w przedziale czasowym wyznaczonym przez datę czynu (za który wymierzono karę będącą przedmiotem postępowania) i datę orzekania.

Ustawą względniejszą dla skazanego jest ta, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z kolejnego zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw. Warunkiem dokonania wyboru spełniającego te wymogi jest przeprowadzenie przez sąd orzekający swoistego testu polegającego na podjęciu rozstrzygnięcia w sprawie, odrębnie na podstawie jednej i drugiej ustawy, a następnie na porównaniu obu rezultatów według kryterium korzystności dla oskarżonego (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.05.2008 r., V KK 15/08, LEX nr 398529; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12.03.1996 r., I KZP 2/96, publ. w OSNKW 1996/3-4/16).

Zgodnie z obowiązującą do 30 czerwca 2015 r. treścią art. 85 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Cezurą zatem w tym wypadku było wydanie pierwszego, choćby nieprawomocnego wyroku. Porównując zatem daty przestępstw, jak też daty wyroków, za które wymierzono ich mocą kary za ich popełnienie należy stwierdzić, iż nie było możliwości orzeczenia wobec M. S. łącznej kary w oparciu o przepisy obowiązujące do wspomnianej daty. Wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie III.K.126/12 został wydany w dniu 14 stycznia 2013 r. Natomiast przestępstwa, za które został skazany w kolejnej sprawie - Sądu Rejonowego w Białymstoku o sygn. akt XV.K.363/14 dopuścił się on w dniu 19 lutego 2013 r., a zatem po wydaniu pierwszego z tych wyroków. Podobnie też czynu, za który M. S. został skazany ostatnim wyrokiem - Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt XV.K.309/15, dopuścił się on w dniu 2 lipca 2014 r., a zatem po wydaniu wcześniejszego wyroku w sprawie XV.K.363/14, co miało miejsce w dniu 18 czerwca 2014.

Konkluzją powyższych rozważań jest przyjęcie, iż analiza dat/okresów realizacji przestępstw oraz dat wydania wyroków w procesach karnych wymienionych w pkt 1 - 3, w świetle brzmienia normy art. 85 k.k. sprzed 1 lipca 2015 r. wskazuje, że w przedmiotowej sprawie należałoby postępowanie o wydanie wyroku łącznego umorzyć. Należało zatem stwierdzić, iż stosowanie przepisów w brzmieniu obowiązującym poprzednio powodowałoby większą dolegliwość dla skazanego niżli przy stosowaniu przepisów aktualnie obowiązujących. Uzasadnia to zastosowanie przepisów kodeksu karnego w kształcie obowiązującym w dniu orzekania, co jest zasadą w świetle normy art. 4 § 1 k.k. Podkreślić należy, iż obecnie obowiązujące przepisy art. 85 § 1 i 2 k.k. tworzą zupełnie inny układ procesowy, o czym niżej.

Zgodnie z dyspozycją § 1 ww. artykułu jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, należy orzec karę łączną. Treść § 2 cyt. artykułu ujawnia, że podstawę kary łącznej stanowią mogą tylko kary wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Istotą przyjętego w tym przepisie rozwiązania z punktu widzenia niniejszej sprawy jest, że podlegające łączeniu kary nie mogą w dacie wyrokowania być wykonane. Dane zawarte w aktach sprawy pozwalają wskazać, że możliwym było objęcie węzłem kary łącznej dwóch kar jednostkowych: kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt III.K.126/12 oraz kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt XV.K.309/15. Niemożliwym było zaś połączenie kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt XV.K.363/14. Została ona bowiem w całości wcześniej wykonana - w dniu 5 października 2018 r., co jak wskazano stanowi przesłankę blokującą uniemożliwiając objęcie jej połączenie z pozostałymi wymierzonymi M. S. karami.

Z tych też względów, w oparciu o art. 572 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie w zakresie połączenia kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt XV.K.363/14 i tej części kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Do powyższego należy dodać, iż jak wyżej wskazano kara 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Okręgowy w Białymstoku w pierwotnym kształcie była karą, której wykonanie warunkowo zawieszono, lecz prawomocnym postanowieniem została ona zarządzona M. S. do wykonania.

Powyższa analiza prowadzi do wniosku, że znacznie korzystniejsze dla skazanego, bo umożliwiające orzeczenie wobec jego osoby kary łącznej jest zastosowanie przepisów obecnie obowiązującej ustawy kodeks karny. Do powyższego należy już tylko dodać, że nowelizacje art. 85 k.k. po dniu 1 lipca 2015r. nie miały przełożenia na niniejszą sprawę skoro na datę wyrokowania podlegające łączeniu kary były karami jednorodnymi.

Wymiar kary pozbawienia wolności, jaka mogła być orzeczonej wyrokiem łącznym określa art. 86 § 1 k.k. Możliwym zatem było orzeczenie kary łącznej w wymiarze nie niższym niż najsurowsza z orzeczonych kar czy kar łącznych (granica dolna), ale nie wyższym niż suma kar (granica górna). Ta ostatnia korygowana jest górnymi granicami dla danego rodzaju kary.

Sąd może zatem zastosować różne metody jej kształtowania. Pierwszą z nich jest oparcie się na zasadzie kumulacji, a zatem prostym dodaniu wysokości kar jednostkowych i orzeczenie kary łącznej stanowiącą ich sumę. Ten sposób wymierzania kary łącznej winien być stosowany jedynie do sprawców, co do których nie ma żadnej pozytywnej prognozy, są całkowicie zdeprawowani i brak jest podstaw do stosowania instytucji ułatwiających im zakończenie kary. Druga - metoda absorpcji, polega na wymierzeniu kary w najniższym możliwym rozmiarze, tj. pochłonięcia kary niższej przez najsurowszą. Niewątpliwie ten rodzaj łączenia kar można stosować do najlepiej ocenianych sprawców, których przebieg resocjalizacji jest dalece zaawansowany. Istotnym w ocenie Sądu jest również, że porównanie dyrektyw wymiaru kary łącznej w obu stanach prawnych (przed i po 1 lipca 2015 r.) prowadzi do wniosku, iż różnią się one w niewielkim stopniu. Wskazuje na tę okoliczność dyspozycja art. 85a k.k., który co prawda ukazuje zasady prewencji (ogólnej i szczególnej) jako podstawowe dyrektywy wymiaru kary łącznej. Jednakże poprzedzenie ww. wskazania zwrotem "przede wszystkim" ujawnia, że podobnie jak wcześniej opisane w art. 53 k.k. i następnych pozostałe zasady wymiaru kary i obecnie mają zastosowanie do określania wymiaru kary łącznej. Dlatego podnieść należy, iż w szczególności zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 r., sygn. akt II AKa 321/96). W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się, że oparcie wymiaru kary łącznej na dwóch ostatnich zasadach traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (tak: A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKa 339/03). Analiza wszystkich okoliczności ujawnia, zdaniem Sądu, brak podstaw do zastosowania wobec M. S. nie tylko zasady kumulacji, ale również zasady absorpcji, o co wnosił.

Jak wskazano, zgodnie z art. 85a k.k., orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zatem przy ustalaniu wysokości kary łącznej znaczenie mają również elementy składające się na związek przedmiotowy i podmiotowy zbiegających się realnie przestępstw. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy - ich kumulacja. Należy zwrócić uwagę, że związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi przestępstwami oraz na podstawie zwartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 marca 2007 r. o sygn. akt II AKa 44/07, KZS 2007/4/27).

Określając wysokość kary łącznej Sąd nie brał pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kar za popełnione przestępstwa – ich stopnia społecznej szkodliwości, czy ówczesnego stopnia winy skazanego. Okoliczności te zostały już wzięte pod uwagę przy wymiarze poszczególnych kar za czyny jednostkowe stanowiące podstawę wymierzenia podlegających łączeniu kar.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać na dość odległy związek czasowy obu przestępstw, za które wymierzono podlegające łączeniu kary skoro wynosi on ponad 2 lata. Przestępstwa, za który M. S. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku dopuścił się on w dniu 20 czerwca 2012 r. Natomiast czyn, za który Sąd Rejonowy w Białymstoku skazał go wyrokiem w sprawie o sygn. akt XV.K.309/15, popełnił on w dniu 2 lipca 2014 r. Już tylko powyższa okoliczność jednoznacznie wskazuje, że niemożliwym było przychylenie się do żądania M. S. o skorzystanie z najbardziej korzystnej dlań zasady łączenia kar. Do powyższego należy dodać, iż oba ww. przestępstwa są jednorodziejowe skoro stanowiły zamach na cudze mienie i zostały popełnione z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej.

Nie mniej istotnym na wymiar kary łącznej mają opinie o procesie resocjalizacji skazanego. Pierwsza opinia penitencjarna (k. 38v) ukazuje, że w tamtym czasie ów proces można określić jako niezbyt zaawansowany. Wynika z niej, iż M. S. jest osobą wielokrotnie karaną za różnego rodzaju przestępstwa. Naruszał on porządek prawny

jeszcze jako osoba nieletnia. Po wyjeździe w 2015 r. do Wielkiej Brytanii został deportowany celem wykonania prawomocnych wyroków, jakie na nim ciążyły. W opinii tej zaznaczono jednakże, że skazany wypowiada się krytycznie o popełnionych przestępstwach. Nie jest członkiem podkultury więziennej i nie utożsamia się z jej zasadami. Był kilkakrotnie nagradzany regulaminowo nie będąc zaś karany za tego rodzaju przewinienia. Od momentu przybycia do zakładu karnego wykazywał chęć podjęcia pracy co obecnie realizuje. Regularnie też uczestniczy w zajęciach kulturalno – oświatowych. Wskazano jednakże, że karę odbywa w systemie zwykłym. Jakkolwiek zatem widoczne były pozytywne aspekty zachowania M. S. to w ocenie Sądu opinię tę można określić jako przeciętną, ukazującą, że potrafi on dobrze funkcjonować w warunkach izolacji, a proces resocjalizacji, jakkolwiek rozpoczęty, winien trwać jeszcze odpowiednio długo. Kolejna opinia penitencjarna (k.55v), notabene której sporządzenia zażądał M. S., ujawnia, że nastąpił progres w jego pozytywnym zachowaniu. Z opinii tej bowiem wynika, że skazany otrzymał kolejne nagrody za dobre zachowanie, uczestniczył w programie edukacyjno - informacyjnym dotyczącym uzależnienia, a ze swych pracowniczych obowiązków wywiązuje się wzorowo. Przede wszystkim jednakże skazany wyraził chęć odbywania kary w systemie programowego oddziaływania. Do powyższego należy dodać, że w obu opiniach zaznaczono, iż jest on osobą bezkonfliktową, zgodną w relacjach ze współsadzonymi, a wobec przełożonych przyjmuje postawę regulaminową

W ocenie Sądu lektura ww. opinii penitencjarnych świadczy o tym, że proces resocjalizacji skazanego jest dość zaawansowany. Z pewnością jednak nie jest on na końcowym etapie. Nie sposób też pominąć całokształtu przestępczej działalności skazanego, co ujawnia lektura karty karnej (k. 9-10). Nie można bowiem stracić z pola widzenia, że został on czterokrotnie skazany na przestrzeni niespełna trzech lat za tego samego rodzaju czyny co przemawia za przyjęciem uporczywości w ich popełnianiu, czy raczej sposobu na zarobkowanie w ten sposób. Choć zaznaczenia wymaga, że wszystkich tych przestępstw M. S. dopuścił się jako bardzo młody człowiek - w chwili ostatniego skazania miał on niespełna 24 lata. Obie opinie penitencjarne ujawniają zaś, że w czasie pobytu za granicą skazany założył rodzinę i ma dziecko. Sąd nadto wymierzając łączną karę uwzględnił także dyrektywę prewencji generalnej w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tej sytuacji swoje rozstrzygnięcie o wymierzeniu kary łącznej w wysokości 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności Sąd oparł na zasadzie mieszanej, istotnie ukierunkowanej na zasadę absorpcji. Należy bowiem wziąć pod uwagę fakt, że możliwym było wymierzenie kary łącznej w przedziale od 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności do 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Zastosowana metoda wymiaru kary łącznej pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji. Z drugiej strony wybrana przez Sąd metoda pozwala również uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego wiele przestępstw, do czego prowadzi zasada absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych.

Z uwagi na to, że połączeniu w niniejszej sprawie podlegały wyłącznie kary pozbawienia wolności, w pozostałej części wyroki opisane w punktach I i III sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie I - szym sentencji łącznej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia od dnia 20 czerwca 2012 r. (godz. 22.00) do dnia 20 września 2012 r. ze sprawy III.K.126/12 Sądu Okręgowego w Białymstoku oraz od dnia 4 września 2014 r. (godz. 15.30) do dnia 5 września 2014r. ze sprawy XV.K.309/15 Sądu Rejonowego w Białymstoku.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. P. wynagrodzenie za obronę z urzędu w kwocie 147,60 złotych, w tym 27,60 złotych podatku VAT uznając, iż ww. kwota jest adekwatna do nakładu jego pracy i zgodna z § 17 ust. 5 i § 4 ust 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714). Natomiast zgodnie z § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia opłatę należało podwyższyć o stawkę podatku VAT, w wysokości 23%.

W oparciu o art. 624 § 1 k.p.k., z uwagi na złą sytuację majątkową skazanego, zwolnił go od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych.

Mariusz Kurowski